

Комунальний заклад Львівської обласної ради

«Львівська обласна універсальна
наукова бібліотека»

УДК 908(477.83):016

В54

Жіноче обличчя Львова

Виховниця поколінь. Костянтина Малицька [Текст] : рек. список літератури / упоряд. О. Сорока; ред. Д. Дигас; ЛОУНБ. – Львів, 2018. – 16 с. – (Жіноче обличчя Львова).

Упорядник О. Сорока

Редактор Д. Дигас

Дизайн обкладинки С. Дикий

Видання здійснене в рамках проекту «Жіночі імена у вулицях Львова» громадських організацій «Жіночий вибір України», «Центр “Жіночі перспективи”».

ВИХОВНИЦЯ ПОКОЛІНЬ. *Костянтина МАЛИЦЬКА*

Рекомендаційний список літератури

© ЛОУНБ, 2018

© ВЧЗ, 2018

Львів – 2018

«Пора! Великий час настав зараз, щоби з'єдналися всі серця жіночі в могутню силу моральну: пора подати собі руку до великої боротьби і великої праці за народ! А в праці тій не розраховуймо на нікого, не оглядаймося ні на що. Народ наш повинен розраховувати тільки на себе. Постараймося всією любов'ю, всією душею і напруженням нашої волі створити самі в собі ту могутню силу і відпорність в сто раз ціннішу і успішнішу, ніж наші противники».

Костянтина МАЛИЦЬКА

«Коли б сьогодні шукати зразок української жінки-громадянки, – писала у своїй книзі «Життєвий і творчий шлях Костянтини Малицької» Марія Якубовська, – то знайшли б його в особі Костянтини Малицької. Скромна і невибаглива в буденному житті, зате вимоглива і невтомна у громадській роботі – перш за все до своєї власної особи».

Костянтина Малицька народилася 30 травня 1872 року в селі Кропивник Калуського повіту (нині – Калуський район Івано-Франківської області). Батько майбутньої письменниці був греко-католицьким священиком, парохом місцевої громади. З родини священика походила й мати Олена, з дому – Гетьманчук. Батька Костянтина втратила рано, її освітою займалася мати: підготувала доньку до вступу у Станиславівську державну гімназію, яку Костянтина успішно закінчила 1889 року. Навчання дівчина продовжила у Львівській державній семінарії. Формування світогляду майбутнього педагога та письменниці відбувалося під впливом християнських та національно-демократичних поглядів Тараса Шевченка, Маркіяна Шашкевича. Години, проведені в бібліотеці церкви Святого Юра, ознайомлення з її багатим книжковим фондом додали Костянтині впевненості спробувати себе на літературній ниві – вона почала віршувати.

Після закінчення семінарії у 1892 році дівчина отримала диплом народної вчительки і повернулася на Станиславівщину, у Галич, де

пропрацювала вчителькою одинадцять років. Уже там почав яскраво виражатися організаторський та педагогічний талант цієї молодой сподвижниці, вона згуртувала навколо себе прогресивно налаштованих українських міщан, заснувала там церковний хор і читальню «Просвіти». Незабаром про енергійну українську вчительку заговорили в місті й поза ним. Та її діяльність викликала занепокоєння серед тамтешніх москвофілів та осіб пропольської орієнтації, завдяки їхнім старанням шкільна крайова рада перевела Малицьку подалі, до села Беча. Утім за призначенням вона не поїхала, а за сприяння інспектора шкіл О. Поповича знайшла собі роботу у п'ятикласній школі села Лужани неподалік Чернівців, яке було важливим осередком українства на Буковині. Завдяки місцевій громаді тут навіть вдалося заснувати гімназію з «руською мовою навчання». У Чернівцях Костянтина познайомилася з редакторами газети «Буковина» Я. Веселовським і журналу «Промінь» І. Герасимовичем, який запропонував їй увійти до складу редколегії, приятелювала з Е. Кумановською, Є. Ярошинською, О. Кобилянською. Вона провела велику роботу з організації численних жіночих гуртків по селах округи, стала натхненником заснування у травні 1905 року «Жіночої громади». Поголос про педагога-організатора пішов далеко за межі округи, а побратими-українці не могли нахвалитися її діями.

Українське педагогічне товариство, яке утворилося у Львові у 1898 році, сприяло розвитку приватного українського шкільництва. Воно заснувало на вул. Мохнацького (нині Драгоманова, 12) першу жіночу школу, якій дали ім'я Т. Шевченка. Туди запросили працювати народну вчительку Костянтину Малицьку. Вона викладала рідну мову, природознавство, педагогіку, геометрію, фізику, завідувала шкільною бібліотекою.

Педагогічне кредо Костянтини Малицької проходило крізь кілька площин. Першою була необхідність пізнати, зрозуміти, вивчити душу людини. Після розуміння йшов процес виховання. І як логічне завершення цього процесу – навчання. Вона визначала любов як рушійну силу в процесі виховання. У своїх працях «Сум сучасної

хвилі і його відгомін у дитячому світі» та «Мати і дитина в походах сторіч» вона стверджувала, що любов'ю і добротою у процесі виховання можна досягти більших результатів, ніж іншими дидактичними впливами. *«Чи не знаєте, що діти далеко краще відчують образ Христа – учителя, що навчає натовпи на озері та на горах, ніж Христа – страшного суддю, що йде судити живих і мертвих і пита за їх діла. Страх – це небезпечний засіб на дитячі душі. Виховання любов'ю зовсім не означає, що у цьому процесі будуть виховуватися мляві особи, нездатні протистояти злу. Ненависті навчати не треба, але вона народиться сама, як протидія несправедливості, злу».* Костянтина Малицька вважала покарання виявом педагогічного безсилля.

Педагог була переконана, що в Україні має запанувати культ дитини, подібний до того, як це відбувається в Англії. Звертала увагу на те, як там ставляться до запитів та потреб дитини. Наприклад, стіни дитячої кімнати прикрасили картинками з життя Робінзона. І це не дрібниці, а важливий засіб виховання, адже кожна картинка із зображенням літературного героя спонукає дитину самостійно мислити, працювати, розвивати свої здібності.

А ще Костянтина Малицька звертала увагу на важливість виховання у дітей почуття патріотизму, любові до рідної землі. Карта Англії у кімнаті маленького британця здатна зробити більше, аніж десятки найкращих лекцій та промов. Вивчаючи географію, дитина розуміє, в якій країні вона живе, починає краще її розуміти.

Висловлювання Костянтини Малицької не втратили актуальності й нині. Педагог не лише детально охарактеризувала особливості виховання у різних країнах, а й стверджувала, що рівень розвитку держави безпосередньо пов'язаний із системою виховання, яка повинна стояти на глибокій науковій основі.

Ось деякі з її висловлювань:

«Боротьба за виховання національної еліти – боротьба за майбутнє народу, а майбутнє має лише той народ, який розвиватиметься на своєму ґрунті. Вся система шкільної освіти повинна бути пройнята національним духом».

«Виховання є і повинно бути фаховим заняттям, що має спиратись на правдивім знанні, бо сьогодні предметом найвищих студій людського ума є сама людина, а двічі вищими – її дитинство».

«Всі діти до української школи. Хто мине свою рідну школу і посилає дитину до чужої школи, – той ворог своєї дитини та української нації».

«Не чини другому те, що тобі не мило».

І з сердечною теплотою писала присвяти «Рідній школі», яка плекала дух юних українців:

*З неї вилється, мов море,
струя світла у простори.
І огріє хлопські тини,
і проміння в хату кине,
і розжене тьму довкола –
українська рідна школа!*

Малицька була переконана у важливості формування в дітей винахідливості та спостережливості. А де найкраще розвивати ці якості, як не серед рідної природи? Саме прогулянки лісом, ігри на лузі роблять дітей здоровими, фізично витривалими, загартованими.

А духовний світ дитини неможливий без книги. Цю тезу Костянтина Малицька обстоювала беззастережно та всіляко пропагувала. Розбудити інтелектуальні сили, покликати до життя творчу енергію найкраще за допомогою книжок. У статті «Видавництва для дітей і молодіжі» Костянтина Малицька блискуче охарактеризувала можливості дитячої літератури: *«Література дитяча – це не окремішня галузь, се тільки вкорочена, пояснена, до молодечого віку примінена література загальна; тим то задачі її... мусять бути ті самі, що й літератури загальної, бо нема, мабуть, такої частинки людського знання, яка б при певному опрацюванні перестала бути тим, чим є для дорослих».*

Педагог не лише виступала в ролі критика та літературознавця, вона сама активно писала. Літературну діяльність розпочала ще у

1896 році першими віршами у журналі «Дзвінок». Потім її твори публікувались у виданнях «Світ дитини», «Молода Україна», «Нова хата», «Діло», «Промінь», «Учитель», «Рідна школа», «Назустріч», «Жіноча доля», «Батьківщина», «Комар» та інших. На її слова написана «Кантата» К. Стеценка, «Січковий гімн» Я. Ярославенка, «Кооперативний гімн» І. Гриневецького. Згодом вийшли такі збірки віршів та оповідань, як «Малі герої» (1899), «З трагедії дитячих душ» (1907), нариси на педагогічні теми «Мати» (1902), драматичні сценки «Під нову зорю» (1906), «В лісі» (1913), «Вінок на могилу Шевченка» (1914), «Козацькі діти» (1914), «Русалка Дністрова» (1914), «Спомини із днів неволі» (1926) про єпископа о. д-ра Йосипа Боцяна. Малицька увійшла в історію української літератури і як неперевершена майстриня дитячого оповідального жанру – переважно невеликих за обсягом етюдів, художніх нарисів, а щонайбільше оповідань... Використовувала псевдоніми та криптоніми Віра Лебедова, Стефан Горський, Віра Кропивницька, Луканська Віра, Чайка Дністрова, В. Л., К. М. та ін.

Перлиною творчості Костянтини Малицької став вірш «Чом, чом, земле моя», який вона написала у 1904 році. Музичні крила твору дав Денис Січинський. З цією піснею її учні ставали січковими стрільцями. Її співали ще «за Австрії», потім «за Польщі». За радянських часів пісенний твір також проривався в ефір, його виконували заслужені співаки Дмитро Гнатюк та Анатолій Солов'яненко, хоча ім'я авторки називати «не рекомендувалося». Проте останній куплет пісні був під забороною: *«Тут діти твої пролили кров свою за віру й свободу»*.

Для усусусів Костянтина Малицька написала «Повставали козаченьки», яку вояки виконували на давній козацький мотив. Тоді ж пролунало:

*Не миритись, милі браття,
А боротись нині нам.
Бо шаліє кат завзятий,
Смерть голосить козакам.*

Повернення до Львова стає новим імпульсом для цієї жінки – громадського лідера. Окрім учителювання, вона поринула в численні українські громадські зачинання та продовжила свої творчі розробки. З 1906 року і аж до початку Першої світової війни вона редагувала журнал «Дзвінок», працювала в педагогічних товариствах «Рідна школа», «Крайове товариство охорони дітей і опіки над молоддю» та активно співпрацювала з «Просвітою». Разом з Герміною Шухевич та Мариною Білецькою Костянтина Малицька була однією з провідних галицьких феміністок, емансипанток. «Мужчини, що нерадо тоді дивились на їх домагання рівноправності для жіноцтва, прозвали їх „Три Марини“», – писав громадський діяч Степан Шах.

«Педагогічну працю Костянтина Малицька поєднувала з участю в жіночому русі. За її активної участі в 1908 році на основі об'єднання „Клубу русинок” та „Кружка українок” було створено нове товариство „Жіноча громада”, яке очолила Марія Білецька, а Костянтина Малицька увійшла до проводу», – зазначав історик Ярослав Лялька. Програмним завданням товариства була просвітня, економічна й товариська організація жінок міста і села.

З ініціативи Малицької в 1910 році було створено «Кружок ім. Ганни Барвінок», в якому працювали такі видатні громадські діячки, як Марія Заячківська, Мирослава Мороз, Іванна Скопляк, Ольга Брик, Іванна Витковицька, Марія Бачинська-Донцова, Стефанія Пашкевич, Ольга Коренець, Михайлина Гевикович та інші. «Кружок ім. Ганни Барвінок» опікувався школою ім. Т. Шевченка, вів культурно-просвітницьку працю серед батьків шкільної молоді, серед широкого загалу українського жіноцтва.

У середині 1912 року Костянтина Малицька була запрошена до міжпартійного комітету, членами якого були Лонгин Цегельський, Іван Боберський, Степан Томашівський, Роман Дашкевич, Іван Чмола, котрий опрацював статут і наприкінці року розгорнув діяльність щодо створення Українських січових стрільців-II – організації для військового вишколу і національно-патріотичного виховання галицької молоді.

Активна громадська діячка Костянтина Малицька організовувала вечори, на яких виступала з доповідями та запрошувала до виступів відомих діячів культури. На великих жіночих зборах у Львові 14 грудня 1912 року виступила з доповіддю «Політичне положення під теперішню хвилю». Співповідь «Завдання жінки на випадок війни» проголошувала Олена Степанів, майбутня хорунжа легіону Українських січових стрільців, національна героїня України.

У лютому наступного року за підписом Костянтини Малицької, Марії Білецької, Олени Верганівської, Олени Залізняк, Олени Лучаківської, Ольги Гаморак, Євгенії Ясеницької, Олени Степанів у львівських часописах з'явилася відозва про створення фонду «Потреби України». Зібрані жіноцтвом кошти були використані для формування легіону Українських січових стрільців. Не випадково бойова управа легіону розмістилася у приміщенні школи ім. Т. Шевченка.

Перша світова війна стала поворотним моментом в долі Костянтини Малицької. Воєнна кампанія, а особливо участь в ній першої суто української військової формації, надихнула Костянтину на чималий пласт патріотичних пісень, які миттєво розійшлися поміж січовиків. Але захоплення Галичини російськими військами перервало життєвий запал Малицької. Вона не встигла виїхати з прифронтової смуги й була захоплена царськими посіпаками, які довго не панькалися з українською учителькою та відомою поетесою-січовичкою. Понад три місяці вона перебувала в тюрмі на вул. Баторія (нині – вул. Князя Романа). Згодом писала: *«Єдиною нашою провиною було, що ми „мазепинці”, і не вітали російської армії хлібом-сіллю»*.

28 травня 1915 року Костянтину Малицьку, єдину жінку, разом з іншими видатними діячами Миколою Шухевичем, Василем Нагірним, Володимиром Охримовичем, Йосифом Боцяном, Юліаном Балицьким, Костянтином Паньківським, Тимотеєм Старухом, Миколою Курцебою, Осипом Неділкою, Йосифом Гродським етапом через Москву було відправлено в Красноярськ, а звідти – по Єнисею

в Тунгуський край. Покарання вона відбувала в поселенні Пінчуга над Ангараю.

Після Лютневої революції 1917 року в Росії Костянтині Малицькій вдалося вирватись з глушини, якийсь час вона проживала в Єнисейську, у Красноярську. Енергійна будителька народних мас за дорученням «Української громади» організувала школу ім. Івана Котляревського, була в ній першою вчителькою та директором. *«...Серед політичного заколоту годі було дожидати, поки уряд подбає за українську школу, – постановлено заснувати її власними фондами. З поміччю прийшла жертвовність ідейного, патріотичного подружжя Михайла і Катерини Антонових, колишніх політичних засланих, що на ту ціль віддали свою хату на передмісті Миколаївки, взяли на себе паливо, світло та прохарчування учительки. І так постала в Красноярську перша українська народна школа ім. Котляревського, а я була першою в ній учителькою»*, – написала К. Малицька, згадуючи забуте Богом і людьми сибірське поселення.

Багато зусиль було покладено на створення і діяльність української школи та підтримку українців в Красноярському краї, але й творчість свою вона не полишала, хоча все написане було пройняте тугою за Батьківщиною. У 1921 році старанням Костянтини Малицької та її українських учнів школа дала в Красноярську перший український Шевченківський концерт.

Того ж року Костянтина отримала змогу повернутися в Галичину, до Львова, де енергійно взялася до роботи в школі ім. Т. Шевченка, яку згодом очолила. Брала активну участь у роботі педагогічного товариства «Рідна школа» і Союзу українок, підтримувала діяльність таких активних письменників і громадських діячів, як Маруся Вітрова, Галина Павлик, Марія Грінченко, Софія Бачинська, Іванна Вітковицька. З 1930 до 1939 року Малицька – член редакції журналу «Нова хата». Публікує вірш, присвячений організаторові жіночого руху в Галичині й на Буковині Наталії Кобринській: *«Вона була вістункою нових шляхів жіноцтву, оповитому пітьмою; до вищого, кращого її дух летів і других рвав із собою»*.

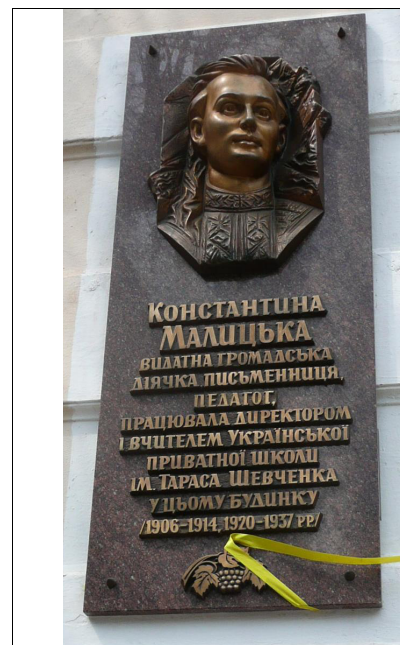
Малицька захопилася кооперативним рухом, створила крамниці для фінансової допомоги освітянам, працювала в психотехнічній секції, яка запровадила в школах тестування, анкетування. У 1934 році при безпосередній участі педагога-новатора було підготовлено понад 500 тестів для визначення в учнів ступеня концентрації їхньої уваги, абстрактного мислення, зорової та вербальної пам'яті, вміння орієнтуватися в просторі. Вона обстоювала необхідність перебудови шкільництва, її непокоїла проблема відірваності змісту навчання від життя та суттєвої відмінності навчання в міських та сільських громадах. У рефераті про суспільну опіку над дітьми і молоддю вона писала: *«Треба нам власними засобами створити опіку для наших дітей, не оглядаючись на ніяку поміч іззовні»*.

У 1944 році директор Львівської бібліотеки АН УРСР (нині – Львівська національна наукова бібліотека України ім. В. Стефаника) Василь Щурат запросив Малицьку на роботу до колишнього «Осолоінеуму», де вона уклала бібліографію української дитячої літератури. Втім, робота не була завершена. У січні 1947 року, повертаючись з роботи на вулицю Лісну, 3, де з 1930-х років мешкала в будинку родини Мацькевичів, вона впала і зламала ногу, довго пролежала на холодній землі й захворіла. Доглядали її друзі й давня

колега зі школи ім. Т. Шевченка Стефанія Пашкевич. І хоча Костянтина Малицька самотньо прожила все життя, але останні її хвилини минули в опіці близьких друзів. Її поховали на Личаківському цвинтарі у Львові, поряд з могилою її матері.

Що ж було головним у житті Костянтини Малицької? Література, педагогіка, наука? Усі ці грані її особистості становили єдину цілісність, у якій фокусувалась зболена, небайдужа душа, здатна співпереживати, боротись, перемагати. Що б вона не робила: чи

готувала доповідь на жіноче віче, чи організовувала у приміщенні своєї школи шпиталь для поранених січових стрільців, чи відкривала українські школи в Омській губернії – всюди відчувалась надзвичайна організованість і зосередженість.

27 вересня 2009 р. на вул. Драгоманова, 12 у Львові встановили меморіальну таблицю на честь Костянтини Малицької.

13 листопада 2011 р. на цьому ж будинку відкрили меморіальну таблицю бойовій управі легіону Українських січових стрільців.

Могили Олени і Костянтини Малицьких на Личаківському цвинтарі у Львові (поле № 5).

У Залізничному районі Львова є невелика вулиця, яка з'єднує вулиці Самійла Величка і Дозвільну. У 1993 році її назвали на честь видатної письменниці і педагога Костянтини Малицької. З 1947 року вона мала назву Армавірська. Забудова – переважно двоповерхові будинки 50-х років XX століття. На вулицю виходить подвір'я і спортивний комплекс розташованої неподалік середньої школи № 68.

Твори К. Малицької

***В боротьбі за рідну школу** [Текст] / Костянтина Малицька // Літературно-науковий вістник. – Львів, 1924. – Кн. XII. – С. 261-265.

***В гурті краще** [Текст] : дитяча читаночка / Костянтина Малицька. – Львів: накладом Ревізійного Союзу Українських Кооператив, 1938. – 31 с.

***За рідне слово** – рідну школу [Текст] / Костянтина Малицька // Світло. – 1921. – Ч. 5. – С. 45-49.

Мати й дитина в поході сторіч [Текст] : матеріали до «Дня Української Матері і Дитини» / Костянтина Малицька; Відділ культурної праці Українського Центрального комітету, Головна Жіноча Секція. – Краків; Львів: Український Центральний Комітет, 1943. – 15 с.

***На фільмі споминів** [Текст] / Костянтина Малицька // Нова хата. – 1934. – Ч. 9. – С. 3-4, 10.

***Наші дівчата в наших школах** [Текст] / Костянтина Малицька // Звіт шкіл Руського Товариства Педагогічного за рік шкільний 1909/10. – Львів: Руське товариство педагогічне, 1910. – С. 3-10.

***Наші діти** [Текст] : образок із рідної школи / Костянтина Малицька // Рідна школа. – 1934. – Ч. 13-14. – С. 194-197.

***Остали тільки спомини** [Текст] : з сибірського щоденника / Костянтина Малицька // Новий шлях: альманах «Жіночої долі». – Коломия, 1930. – С. 319-324.

***Перша жіноча школа Рідної Школи:** у ювілейне свято 35-ліття дівочої школи ім. Шевченка у Львові [Текст] / Костянтина Малицька // Рідна школа. – 1933. – Ч. 12. – С. 201-203.

***Про значення власної преси для жінок і як вона у нас розвивалася** [Текст] / Костянтина Малицька // На новий шлях: календар-альманах «Жіночої долі» на рік 1927. – Коломия, 1926. – С. 23-26.

***Суспільна опіка над дітворою і молоддю** [Текст] / Костянтина Малицька // Наш світ: альманах «Жіночої Долі» з додатком календаря на рік 1928. – Коломия, 1927. – С. 128-135.

* Не перевірено на de visu.

Видання дитячої поеми К. Малицької 1932 року.

Сучасне, перше після 1932 р., перевидання:

Малицька К. Чистенький і Юрзи-Мурзи [Текст] / Костянтина Малицька; мал. Костянтина Лавра. – Київ: Розумна дитина, 2016. – 24 с.

Малицька К. Твори [Текст] / Костянтина Малицька; упоряд.: О. Івасюк, В. Бузинська. – Чернівці: Букрек, 2011. – 520 с.

Жанрове розмаїття поезії, прози, літературно-критичних статей, спогадів та листування дають можливість збагнути джерела патріотизму, особливості художнього бачення світу К. Малицької. Це перше видання в Україні її творів, що дає достатньо повне уявлення про творчість письменниці, ознайомлює зі своєрідною естетикою авторського стилю.

***УПТ. Як воно зав'язалось, як росло і розвивалось** [Текст] / Костянтина Малицька // В сорокові роковини У.П.Т. 1881-1921. – Львів, 1921. – С. 1-11.

Чом, чом, чом, земле моя... [Текст] / Костянтина Малицька // Пісенний вінок: українські народні пісні / упоряд. А. Михалко. – Київ: Криниця, 2007. – 400 с.

Про К. Малицьку

Кострова М. Малицька Костянтина [Текст] / М. Кострова // Енциклопедія Львова. – Львів, 2012. – Т. 4. – С. 492-493.

Малицька Костянтина Іванівна [Текст] // Література і мистецтво Буковини в іменах: словник-довідник / М. Богайчук. – Чернівці, 2005. – С. 166-167.

Малицька Костянтина Іванівна [Текст] // Усі письменники і народна творчість: довідник. – Київ, 2007-2008. – С. 194-196.

Огуй О. Малицька Костянтина Іванівна [Текст] / О. Огуй // Енциклопедія історії України. – Київ, 2009. – Т. 6. – С. 476-477.

* * *

Боднарчук І. Виховниця поколінь [Текст] / І. Боднарчук // Жіночий світ. – 1973. – № 9-10. – С. 2-4.

Бурачинська Л. Константина Малицька: (1872-1972) громадський діяч, вчитель, працювала пером [Текст] / Л. Бурачинська // Українка в світі. – 1972. – № 10-12. – С. 6.

Виховниця поколінь Константина Малицька: громадська діячка, педагог і письменниця [Текст] / ред. Л. Бурачинська. – Торонто: Накладом Світової Федерації Українських Жіночих Організацій, 1965. – 126 с.

Гірняк С. Лексичні особливості спогадів Константини Малицької [Текст] / С. Гірняк // Рідне слово в етнокультурному вимірі: збірник наукових праць / ред.: М. Федурко, В. Котович та ін. – Дрогобич, 2014. – 172 с. – Зі змісту: *[Про К. Малицьку]*. – С. 6, 8.

Зоря Костянтини Малицької [Текст] // Корона і вінок терновий / Д. Юсип. – Івано-Франківськ, 1998. – С. 137-148.

Качкан В. «Визначна сила педагогічна...» (літературна силуета Костянтини Малицької) [Текст] / В. Качкан // Хай святиться ім'я твоє. Студії з історії української літератури XIX-XX ст. / В. Качкан. – Коломия, 1996. – Кн. 2. – С. 146-160.

Качкан В. Просвітницька говерла Костянтини Малицької [Текст] / В. Качкан // Слово Просвіти. – 2012. – 9 лип.

Лялька Я. Увічнена в бронзі [Текст] / Я. Лялька // Товариство «Рідна школа»: історія і сучасність: наук. альм. – Львів, 2009. – Ч. 5. – С. 252-255, 257, 258.

Нагачевська З. Костянтина Малицька: жінка в педагогіці, педагог у жіночому русі [Текст] / З. Нагачевська // Обрії. – 2002. – № 1. – С. 18-28.

Осипчук Н. Костянтина Малицька: Єдиною нашою провиною було, що ми «мазепинці» [Текст] / Н. Осипчук // Україна молода. – 2018. – 23 трав. – С. 12.

Панкевич Г. Педагогічна спадщина Костянтини Малицької [Текст] / Г. Панкевич // Педагогіка: республіканський науково-методичний збірник. – Київ, 1990. – Вип. 29. – С. 109-114.

Сеньків І. Любительки Гуцульщини. Константина Малицька [Текст] / І. Сеньків // Наше життя. – 1988. – № 3. – С. 6; № 4. – С. 4-6; – № 5. – С. 17-18; № 10. – С. 12-13.

Скопляк І. У 100-ліття народин Константини Малицької [Текст] : нарис із буднів / І. Скопляк // Наше життя. – 1973. – № 6. – С. 3-4.

Тебешевська О. Над Кропивником витав її дух [Текст] / О. Тебешевська // Галицька Просвіта. – 2007. – № 28-29. – С. 7.

Тебешевська О. Премія імені Костянтини Малицької та її лауреати [Текст] / О. Тебешевська // Голос Опілля. – 2002. – 29 трав.

Франко-Ключко А. Це була моя вчителька [Текст] / А. Франко-Ключко // Наше життя. – 1957. – №1. – С. 3-4.

«Чом, чом, земле моя!». Сторінки життя і творчості Віри Лебедової [Текст] / упоряд. В. Слезінський. – Калуш, 1993. – 77 с.

Шах С. Львів – місто моєї молодости [Текст] / С. Шах. – Мюнхен, 1955. – 362 с. – Зі змісту: *[Про К. Малицьку]*. – С. 128, 157.

Якубовська М. Життєвий і творчий шлях Костянтини Малицької [Текст] / М. Якубовська. – Львів: Основа, 1995. – 123 с.